

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Marianny Reiffovej v právnej veci navrhovateľa **P.**, bytom P., proti odporkyňi **Sociálnej poisťovni, ústredie** so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie rozhodnutia odporcu zo dňa 28. februára 2005 č. 22-909/2005-867, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 18Sn/19/2005-109 z 29.9.2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 29. septembra 2008, č.k. 18Sn/19/05-109 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie odporkyne z 28.2.2005 č. 22-909/2005-867, ktorým zvýšila úrazovú rentu navrhovateľa od 1.1.2005 o 7,54%, avšak základ pre zvýšenie úrazovej renty určila nesprávne, bez zachovania nároku na náhradu straty na zárobku, patriacej k 31.12.2003. Krajský súd dospel k záveru, že k zmene náhrady za stratu na zárobku na úrazovú rentu došlo priamo zo zákona, a to bez toho, aby bol odporca povinný vydávať nejaké rozhodnutie. U navrhovateľa sa tak suma 10.940,- Sk mala považovať od 1. januára 2004 za úrazovú rentu. Zrazený preddavok na daň bol súčasťou náhrady

za stratu na zárobku, ktorá navrhovateľovi patrila, avšak poukazovateľ ju v zmysle daňových predpisov preddavkovo zrazil a odviedol štátu za príjemcu. Ak teda odporkyňa nevyplácala navrhovateľovi úrazovú rentu od 1. januára 2004 v sume, v akej mu patrila do 31. decembra 2003 náhrada za stratu na zárobku, nepostupovala v súlade so zákonom. Ak by bol úmysel zákonodarcu transformovať náhradu na stratu na zárobku na úrazovú rentu v sume, v akej bola k 31. decembru 2003 skutočne vyplácaná, použil by termín vyplácaná a nie v akej patrila. Takýmto postupom by bol poberateľ dávky sociálneho poistenia ukrátený na svojich právach, nakoľko ak by jeho príjmy nedosahovali za zdaňovacie obdobie požadovanú výšku, mohol byť navrhovateľovi (príjemcovi) vrátený preplatok na dani z príjmov fyzických osôb.

Proti rozsudku krajského súdu podala odporkyňa odvolanie pre nesúhlas s právnym názorom krajského súdu. Podľa odporkyne, keďže po 1.1.2004 sa de facto jedná o náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, patrí navrhovateľovi v sume, v akej mu patrila k 31.12.2003, t.j. po zdanení. Odporkyňa poukázala na stanovisko MPSVaR SR zo dňa 9.1.2004, ktoré zastáva názor, že „sumy úrazových dávok, ktoré bude Sociálna poisťovňa vyplácať poškodeným po 31. decembri 2003 v zmysle § 272 zákona o sociálnom poistení, je potrebné určiť v zásade v sume predmetnej náhrady, ktorá patrila poškodenému do 31.12.2003, zníženej o daňovú povinnosť“.

Navrhovateľ žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že ak odporkyňa vyrátala, že navrhovateľovi k mesiacu december 2003 patrí náhrada straty na zárobku v sume 10.970,- Sk brutto, tak táto suma mu mala byť od 1.1.2004 vyplácaná a nie výška sumy, ktorá bola vyplatená po mesačne odvedenej výške dane. Tým, že odporkyňa od 1.1.2004 úrazovú rentu vyplácala vo výške 10.370,- Sk, teda krátenú o výšku sumy odvedenej dane, negarantovala výšku sumy, ktorá mu podľa predpisov platných k 31.12.2003 patrila. Poukázal na to, že krajskému súdu zaslal vyjadrenie MPSVaR, v ktorom uvádza, že Sociálna poisťovňa nemohla a nemôže postupovať na základe jej písomného výkladu, pretože je to len názor ministerstva a nie je právne záväzný.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podstatou sporu medzi navrhovateľom a odporkyňou je otázka, či náhrada za stratu na zárobku, ktorá navrhovateľovi patrila do 31.12.2003, a od 1.1.2004 sa považuje za úrazovú

rentu (§ 272 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z.), má byť vyjadrená vo výške, v akej bola skutočne vyplatená, po odpočítaní dane, alebo vo výške zodpovedajúcej výške náhrady spolu s preddavkovo zrazenou daňou. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, ktorý dospel k záveru, že zrazený preddavok na daň bol súčasťou náhrady straty na zárobku, ktorá navrhovateľovi patrila a poukazovateľ ju zrazil a odviedol štátu za príjemcu. Za úrazovú rentu môže byť považovaná, ako navrhovateľovi patriaca podľa predpisov platných do 31.12.2003 len taká náhrada za stratu na zárobku, ktorá zodpovedá nároku príjemcu vrátane odvedeného preddavku na daň. Odvolací súd k právnemu názoru krajského súdu len dodáva, že samotný zákonodarca, pokiaľ by bol uvažoval o tom, aby bola transformovaná len netto náhrada za stratu na zárobku (bez dane), bol by to zrejme vyjadril jednoznačnou úpravou, pretože by išlo o evidentný zásah do majetkovej sféry poškodeného, ktorému patrila (až do splnenia daňovej povinnosti) aj časť zodpovedajúca príslušnej dani.

Odvolací súd nad rámec dôvodov rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 2 OSP) len pripomína, že vo vyjadreniach účastníkov citované stanoviská MPSVaR sú zjavne protichodné, preto niet dôvodu akceptovať dôvody odvolania odporkyne viažuce sa k stanovisku MPSVaR z 9.1.2004. Iný dôvod nesprávneho posúdenia veci krajským súdom pritom odporkyňa zjavne v odvolaní neuviedla.

Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2009

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková